You can resolve that the mouth of a – תפשוט דפי פרה כחצר הניזק דמי cow is like the courtyard of the victim

OVERVIEW

The גמרא concluded that the reason the בעל הכלב is liable to pay for the חררה is because the בלב ate the חררה in the גדיש of the בעל החררה, so it was a case of ובער קבער, for he ate it in the חצר of the ניזק continues and says. We can now resolve a query that the פי פרה is like the חצר הניזק and not like the חצר המזיק, for if the פ"פ is like the חצר המזיק, why is the בעל הכלב liable for the החררה, he should say to the בעל החררה, what is your bread doing in the mouth of my dog'. מרא very puzzling and explains it accordingly.

_____

asks: תוספות

רימה דאמאי לא פשיט משאר בבי דמתניתין $^{\epsilon}$ דתנן השן מועדת להראוי לה - תימה דאמאי לא פשיט משאר בבי דמתניתין דתנן ווני זידען דמנו ווני זידען דמי דפי פרה כחצר resolve this query (whether מרא פי פרה כחצר סדי משנה ווני זידען דמי אמנה for we learnt, 'the 'tooth' משנה to eat that which is appropriate for her' to eat; indicating that פי פרה בניזק דמי - כחצר הניזק דמי

ומההיא דאכלה מצידי הרחבה ומתוך החנות -

And from that same משנה which discusses when the animal ate from the sides of the plaza or from within the store, where she is פי פרה כחצר proving again that פי פרה כחצר . הניזק דמי.

חוספות has an additional question:

ועוד אותם שהיו מדקדקין משיסה בו את הכלב –

And additionally those who wanted to infer from the משנה, which states if he incited a dog against him, to prove that פי פרה כחצר הניזק דמי -

- למה לא הביאו מתניתין כלב שנטל חררה דדייק מינה השתא Why did they not cite our משנה, from where the גמרא infers

_

¹ See רש"י ד"ה תפשוט, where it appears that the proof (of פ"פ כחצר הניזק דמי) is from the משנה, which obligates the בעל to pay (a ש") for the הרלב.

² It appears from the discourse in the מבאר (especially from the question א"א"), that if we assume that פי פרה כחצר המזיק דמי, there is no חיוב שן for eating in someone's field. This is contrary to many משניות that we learnt. How could there even be such a thought?!

³ See footnote # 1. The proof that פ"פ כחצר הניזק דמי can be brought from any of the משניות, which state that שן בחצר is הייב; why choose the משנה of הייב.

⁴ יט,ב.

 $^{^{5}}$ כג,ב. The משנה is in כג,ב.

now that פ"פ כחצר הניזק דמי $?^6$

חוספות has one more question:

ריפתך באי כיון שהכלב לקחה - מאי בעי ריפתך בפומא דכלבאי כיון שהכלב לקחה And furthermore, what is the meaning of that which the מזיק claims; 'what is your bread doing in the mouth of my dog', what defense is that; since the dog took the bread, how can the בעל הכלב ask what is your bread doing in my dog's mouth?!

In summation; we are now assuming that if פ"פ כחצר המזיק ל"פ there is no חיוב שן by eating (only by חיוב שן by eating (only therefore has three questions. 1) There are many אוניות which state clearly that חייב is שן בחצר הניזק (so how could we even entertain the thought that פ"פ כחצר לב שנטל חררה (so how could we even entertain the thought that כלב שנטל חררה (משנה בעי המזיק דמי by eating (only מויק ביום אונים להצאר שנטל הוב שנטל הרב שנטל הרב משנה שנטל הרב משנה שנטל הרב שנטל הרב שנטל הרב משנה בעי רפתך בפומא דכלבאי (when the dog took the מזיק אוררה)!

מוספות answers:

רכה לרבינו יצחק דמכל הנהו דמתניתין לא מצי למפשט ולא מההיא דנטל חררה - And it is the view of the ר"י that we cannot resolve this query from all these cases in our משנה and also not from that case of the dog taking the - הררה

- משום דסלקא דעתין דאם לקחה הבהמה פירות בחצר הניזק ואכלה ברשות הרבים Because at this point the גמרא assumed that if an animal took food from the הצר and ate it in the - רה"ר -

[או בחצר המזיק] חייב דמחייבינן בלקיחה לחודא ^{8} [or (even) in the חצר המזיק] he has to pay, for we consider him liable for the taking alone מחצר הניזק (even without eating), therefore it does not matter where he ate it -

וכן הסברא נוטה דכיון דפשע בלקיחה מה לנו באכילה - And logic also dictates so, for since there is negligence by taking something from the דשות הניזק, why should we care where he eats it –

תוספות responds to an anticipated difficulty:9

-

⁶ The actual query and the attempts to resolve it are presented on בג,ב (including the attempted resolution from the משנה of שיסה בו את הכלב (and others]). In the entire discussion there, no one attempted to prove anything from our משנה of מרא ובמרא tis only here where we are discussing the משנה (and not the query) that the משנה that we can resolve the query from this משנה (Seemingly this question can be broadened to ask why they were not פושט as well (see footnote # 3); however חוספות asks from מרכה משניות מברא (here) actually attempted to prove ממצר דמני מברא פ"פ כחצר הניזק דמי משנים.]

 $^{^{7}}$ This claim of the מזיק can be made if we assume that פי פרה כחצר המזיק.

⁸ There was never any doubt that if the animal took the food from the הצר הניזק and ate it (wherever) that he is הייב and ate it (wherever) that he is הצר and ate it (wherever) that he is a substitution that he is a

⁹ How can we say that (the גמרא initially assumed that) he is הייב no matter where he ate it (as long as he took it from

והא דממעטינן משדה אחר רשות הרבים היינו לקיחה -

And that which we exclude from the פסוק of ובער בשדה אחר that he is not liable if it was in the רה"ר; that is referring to the taking. The animal must take it from the הציק in order to be liable. However it makes no difference where it eats it.

תוספות continues on with explaining the query: 10

- וקמבעיא ליה כגון אם הושיט פירות בפי פרה חרש שוטה וקטן ועובדי כוכבים ומזלות And his query was in case where for instance a חש"ו or a gentile placed food in the mouth of the פרה
- "דלאו בני תשלומין נינהו¹¹ וכגון שהבהמה לא היתה יכולה ליקח אם לא שהושיט לה Where they (the הש"ו) are not responsible for paying, and where for instance the animal could not have taken the food if the הש"ו would not serve it to her -
- ואי כחצר הניזק דמי חייב בעל הפרה ואי כחצר המזיק דמי פטור לתוך פיה אחר לתוך פיה ואי כחצר הניזק דמי חייב בעל הפרה ואי כחצר לוא is like the פרה the owner of the פרה is like the פי פרה וא הפרה ואי is like the פטור בעל הפרה בעל הפרה המזיק, since someone else placed it in her mouth. ^{14}

In summation: The assumption is that if the פרה took the food from the חצר הניזק he is always הייב (regardless where he ate it). The query is in a case where a "ש" (who cannot be held responsible) fed it to the cow. If פול הניזק it is considered ובער בשדה אחר (for his mouth is חצר – שדה אחר המזיק); however if פטור שנור שנור לישנים, and he will be ובער בשדה אחר cannot be resolved by any of the משניות, which are discussing cases where the animal took the food from the הניזק.

תוספות continues on to explain how the גמרא attempted to resolve this query:

והא דקאמר תפשוט לאו ממתניתין 15

the תוצה, when the תורה עודה, when the שמות (שמות משפטים) that אחר בשדה ובער ובער ; indicating that it must be consumed בחצר; הניזק responds.

¹⁰ Seemingly if he is חייב when the animal took it from the חצר הניזק (regardless where he ate it, what difference does it make if מחצר המזיק דמי חוספות. מחצר הניזק דמי (cregardless where he ate it, what difference does necessary). כהצר המזיק דמי מחצר הניזק דמי מחצר הניזק דמי (מחצר המזיק דמי המוצר הניזק דמי חצר הביזק דמי המצר הניזק דמי חצר הביזק דמי מחצר הניזק דמי חצר הביזק דמי המצר הביזק דמי מחצר הביזק דמי מודק ביזק דמי מודק ביזק דמי מחצר הביזק דמי מודק ביזק ביזק דמי מודק ביזק דמי מודק ביזק ביזק ביזק ביזק ביזק ביזק ביזק ב

¹¹ See 'Thinking it over'.

¹² If the animal was capable of eating the food on its own (without the assistance of the מש"), the בעל הפרה would be or allowing his פירות. It would be a case of הייב which is הייב.

 $^{^{13}}$ Since פ"פ כחצר הניזק, the animal took or destroyed the חצר הניזק in the חצר.

 $^{^{14}}$ The animal did not take it from the חצר הניזק but destroyed it in the חצר המזיק; there can be no חינב in this case.

¹⁵ [See footnote # 1.] We are now assuming that the שון היום of ש is for the taking the food משניות, therefore all the משניות mentioned above cannot resolve the query since they all are discussing cases where the animal took the food משניות; however the query is where the animal did not take the food at all, but it was served to her, and then she ate it. The query is whether her mouth is considered as a חצר הניזק, so by eating it we consider it as if (when she swallows it) she removes it from the חצר הניזק. Or whether the פרה המזיק דמי צו פ"פ. חצר הניזק.

And this which the גמרא states 'let us resolve'; it did not mean to resolve the query from our הכלב שנטל הררה -

- יבעל החררה אכלה בגדיש דבעל החררה אלא מסוגיא דשמעתין דאוקמה אכלה בגדיש דבעל החררה אלא wanted to resolve the query from the discussion in our גמרא, where the ממרא established the משנה in a situation where the dog ate the החררה in the גדיש of the בעל החררה -

שמע מינה דבעו לקיחה ואכילה בחצר [הניזק] -

We can derive from this that there is a requirement that both the taking and the eating must be in the הצר הניזק -

- אף על פי שאין טעם בדבר זה מה צורך באכילה אלא דגזירת הכתוב הוא Even though there is no logic to this, why there is a necessity to eat it in the הצר הניזק: but rather it is a decree of the תורה

תפשוט כשנתן אחר לתוך פיה דחייב דכחצר הניזק דמיא - So now we can resolve the query that when someone else places the food into her mouth that the הייב is בעל הפרה, for the פ"פ is like the חצר הניזק and it ate it in the מצר הניזק as the requirement of שדה אחר

דאי כחצר המזיק דמיא ומצי אמר ליה מאי בעי ריפתך בפומא דחיותאי - For if the פ"פ is like the הצר המזיק and the בעל הפרה בעל הפרה, in order to exempt himself from payment (in this case where someone else placed the food into her mouth), 'what is your bread doing in the mouth of my animal' -

הכא נמי מצי אמר ליה מאי בעי ריפתך בפומא דכלבאי ^{17} . So here too (by the החרה כלב שנטל the owner of the dog can say to the בעל החררה, what is your bread doing in the mouth of my dog' –

תוספות responds to an anticipates a difficulty:

וזה הלשון לאו דוקא דהכא לא שייך לשון זה שהכלב לקח מעצמו¹⁸-However this expression (מאי בעי רפתך בפומא דכלבאי) is not precise, because this expression is not appropriate here, since the dog took the הררה by himself -

4

 $^{^{16}}$ The גמרא asked if he ate the חררה in a third person's גדיש, why is he חייב it is not בשדה אחר. The גמרא replied that he ate it in the מרא מרא מלרא (that it does not matter where the animal ate it; it only matters that he took it from the חצר החררה) is incorrect, for why did the גמרא (ask where he ate it and why did the גמרא) answer that he ate it דבעל החררה; what difference does it make where he ate it?! This proves that the requirement of ובשר בשדה אחר is that the animal must eat it בחצר הניזק.

¹⁷ Once we know (from the discussion in our גמרא) that it must be eaten בחצר הניזק, we can derive that פ"פ כחצר הניזק, we can derive that דמי (otherwise it is not eaten חייב is בעל הפרה הפרה חש"ו, thereby resolving the query that if a חייב is בעל הפרה ate the food פרה בחצר הניזק.

¹⁸ The בעל הכלב has no adequate defense by claiming מאי בעי רפתך וכו', since his dog took the הררה, so why is he claiming an exemption from payment (not like in the query where the פרה was fed, but did not take it herself).

אלא כלומר כיון דגזירת הכתוב דבעינן אכילה בחצר הניזק -

But rather the גמרא means to say, since it is a גזיה"כ that eating in the מצר הניזק is a requirement to be liable for שן

- ואי פי פרה כחצר המזיק אפילו כי אכלה בגדיש דבעל החררה הוי אכילה בחצר המזיק אפילו כי אכלה בגדיש דבעל So if the "פ is כחצר המזיק, even if the dog ate the הררה in the בעל of the בעל of the ההררה, it is still considered eating בחצר המזיק דמי (since פ"פ כחצר המזיק מאי בעי רפתך וכו' this is what the גמרא meant to say. The reason it said פטור, is -

ראגב דשייך לשון זה בנתן אחר לתוך פיה נקט ליה That since this expression (of 'מאי בעי רפתך וכו') is appropriate when someone else placed the food into her mouth, therefore the גמרא mentioned it here as well regarding the כלב שנטל חררה.

תוספות continues on to explain the attempts of the גמרא to resolve this query:

- ומייתי משיסה בו את הכלב דשסוי מיקרי אפילו הכניס יד חבירו בפי הכלב או הנחש ומייתי משיסה בו את מיקרי אפילו מיקרי אפילו (he incited a dog against him); where the גמרא assumed that even if he placed his friend's hand into the mouth of the dog or the snake it is called שסוי (inciting) –

תוספות continues with the next proof the גמרא brings:

רהשיך²⁰ היינו דתחב ודחק שיני הכלב ונחש בבשר חבירו - And השיך (he made bite) means that he stuck and pressed the teeth of the dog or the snake into the flesh of his friend, where the rule in both cases is that the בעל הכלב

יאם כן אמאי חייב בעל הכלב והלא ידו בחצר המזיק הוא - (e^{-1}) But if it is so (that פ"פ כחצר המזיק אין), why is the בעל הכלב liable, for is not his hand (of the person who was bitten) in the חצר - (e^{-1})

ולימא ליה מאי בעי ידך בפומא דכלבאי -

So let the בעל הכלב say to the ניזק, 'what is your hand doing in the mouth of my dog'.

תוספות anticipates a difficulty:

והא דקאמר שן דחייב רחמנא היכי משכחת לה -

And that which the גמרא asks; how is the case of שן, in which the תורה holds the owner of the animal liable, possible; if we assume פ"פ כחצר המזיק דמי -

¹⁹ The simple meaning of שיסוי is that the man 'merely' incited the dog. תוספות interprets it to (also) mean that he placed his friends hand in the dog's mouth. If שיסה would merely mean incited; how can the מאי בעי claim מאי בעי when the dog attacked (after being incited). Therefore תוספות expands the meaning of שיסוי.

²⁰ The simple meaning of השיך is that he brought the snake close to the person so the snake could bite him. חוספות interprets it to (also) mean that clamped down the teeth of the snake. See previous footnote # 19.

אף על גב דמשכחת לה שפיר כגון שהלקיחה היתה בחצר הניזק²¹ Even though it is verily possible, to have a case of שן; where for instance the taking of the food was in הצר הניזק; so what is the question?!

replies:

אלא משום דפשטיה דקרא משמע שהביעור היתה בחצר הניזק קבעי היכי משכחת לה²² But since the simple meaning of the verse is that the eating was in the הצר הניזק, therefore the גמרא inquires how is it possible if פ"פ is כחצר הניזק.

תוספות responds to an anticipated difficulty:²³

ובריש מסכת שבת (דף ג,ב) איכא נמי תפשוט מסוגיא דשמעתין -And in the beginning of מסכת שבת there is also a resolution from the discussion of the גמרא -

דקאמר תפשוט²⁴ מדבעי²⁵ רב ביבי בר אביי:

Where the גמרא says we can resolve the query of רב ביבי בר אביי.

SUMMARY

The query regarding פרה was in a case where a non-responsible person fed the פרה. The גמרא initially assumed that only the taking needs to be from the חצר הניזק (not the eating). The query was resolved since the גמרא establishes that the eating (of the חררה) must also be in the הניזק, proving thereby that פ"פ כחצר הניזק, proving thereby that פ"פ.

THINKING IT OVER

תוספות explains that the query is in a case where a הש"ו fed the בהמה indicating if it was a הייב that fed the בהמה would be הייב. How then does the גמרא attempt to resolve the query from שיסה בו את הכלב, which according to means that he placed his friend's hand in the dog's mouth, ²⁷ since in this case the בעל הכלב is surely פטור, since a פאה placed the hand into his mouth?!²⁸

 $^{^{21}}$ We are now assuming the כ"ד of the גמרא that the (only) limitation of שדה אחר is that it be taken from the חצר הניזק (but not (necessarily) eaten in the הציזק)

 $^{^{22}}$ We understand that there can be 'regular' שן, if it was taken מחצר הניזק; however it appears from the פסוק that שן is where it was destroyed (eaten) בחצר הניזק; how can that be if פ"פ כחצר המזיק דמי. The answer is by 'טנפה פירות וכו'.

²³ The basis of this תוספות is that the גמרא is not deriving proof from our משנה, but rather from a discussion in the גמרא. This seems highly unusual that we resolve a query from a discussion of the גמרא.

²⁴ The גמרא there chose not to respond in a specific manner, which gave us a (possible) resolution in the query of רב ביבי.

²⁵ Others amend this to read דבעי וכו' (instead of מדבעי). The גמרא there states ... תפשוט דרב ביבי וכו' דבעי רב ביבי וכו'

²⁶ See footnote # 11.

²⁷ See footnote # 19.

 $^{^{28}}$ See נח"מ and אוצר מפרשי התלמוד # 123.